

Supremacisme

L any 2004, arran de l'accident que vam patir a la fàbrica de Besalú amb un vessament de fuel, vaig haver d'anar a la caserna dels Mossos d'Olrot a declarar. Hi vaig anar amb el meu advocat, en Francesc Baltrons, i, després d'escoltar les preguntes que em feia l'inspector, se'm va ocórrer preguntar-li: quants enginyers teniu al cos de Mossos? Amb una mirada de sorpresa d'en Francesc, l'inspector, molest, em va contestar ofès, que ell era inspector i antropòleg. Quan vam sortir, en Francesc em va dir que, si no m'havien engarjolat aquell dia, era perquè algú a la caserna em coneixia. El temps em va donar la raó: es va demostrar el poc nivell tècnic del mossos antropòleg i la jutgessa va decidir que no hi havia cas davant el ridícul de l'informe presentat.

No fa massa dies, en una reunió amb advocats, vam acabar parlant del conflicte entre Catalunya i Espanya. Un d'ells va explicar que feia anys que grups de jutges, fiscals i advocats d'estat es reunien regularment per parlar del tema. Que hi havia un guió previ a l'1 d'octubre sembla que avui ningú ho dubta, vistos els esdeveniments que s'han produït. Que l'acció dels policies i de la Guàrdia Civil va consistir primer a desprestigiar els Mossos d'Esquadra i després a provocar violència, no en tinc cap dubte. Per què ho feien? Per poder justificar la rebel·lió. Però les imatges d'aquell dia van anar en direcció contrària i avui el que caldria és jutjar el comandament que va dirigir aquell atac contra els votants. Com més temps passa més es veu el fet ridícul de voler impedir a una part de la societat l'organització d'una votació pacífica. No té cap sentit, i la història així ho explicarà. O els jutjats europeus.

Ara veiem com els jutges fan mans i mànigues per poder demostrar que aquells fets van ser violents i que es van pagar amb diners públics quan no hi ha cap factura que ho acrediti. La Guàrdia Civil rastreja partides pressupostàries inversemblants, com la del carnet jove, busca a organitzacions com Òmnium, Diplocat, Junts pel Sí... i finalment descobriran que va ser la societat civil la que va organitzar, importar, distribuir, finançar les urnes i fabricar les butlletes. 6.000 policies no són suficients per frenar la voluntat de tot un territori, els cal una caserna a cada poble, és a dir, una permanència d'almenys 20.000 efectius, com en temps de la postguerra. El poder judicial s'està quedant sense neurones. El cas dels joves d'Alsasua mostra una manera de fer entre la Guàrdia Civil i la justícia que no s'aguanta per enlloc, amb acusacions falses, amb proves de la defensa que es volien eliminar i que només un ressò mediàtic important ha fet possible canviar. El cas de la violació de la noia de Pamplona també mostra fins a quin punt la violència es fa servir arbitràriament segons convingui al poder judicial.

La via empresa per l'Estat, que ha mobilitzat tots els recursos –clavegueres, Guàrdia Civil, Policia, Serveis secrets i jutges– per tal d'impedir costi el que costi la negociació de qualsevol sortida per Catalunya, acabarà arruïnant-lo moralment, políticament i internacionalment. Una mostra d'aquesta deriva és la insistència a definir els rivals polítics com a supremacistes. Fa temps que ho diuen dels catalans: que si el nostre orgull ens fa distanciar de la resta d'Espanya, que si ens creiem superiors... tot per no voler veure que el que hi ha és un model de societat diferent i que cal enfrontar-ho així. Però ara el supremacisme ja l'encolomen a Europa. Un article publicat a l'ABC per la historiadora María Elvira Roca es queixa que a Europa encara tinguin una idea d'Espanya inquisitorial, retardada, pseudoafricana i intolerant, incapaç de gestionar correctament la democràcia i el respecte a la llei. Explica que l'Europa protestant té una certa superioritat, que aquesta mateixa Europa considera inferiors els estats del sud. Acaba dient que potser és Europa el problema i Espanya la solució.

Tot plegat mostra que el que hi ha no és supremacisme a Catalunya ni a Europa, sinó més aviat un complex d'inferioritat a Espanya que es va fent cada vegada més gran, volent fer combregar amb rodes de molí, fent trampes mediàtiques, inventant relats que ningú es pot creure, fugint de la lògica que es practica en aquests temps. I el que més aprofundeix aquest complex moral és veure que totes les accions que fan contra Catalunya no serveixen per frenar ni reconduir el conflicte.

Com cita M. Elvira Roca, Ortega y Gasset va dir el 1910 que «Espanya és el problema i Europa la solució». No voler-ho veure és posar el cap sota l'ala, enrocar-se en un passat que no es vol canviar. L'enfrontament entre Catalunya i Espanya és massa gran per resoldre'l nosaltres sols. Ni aquí tenim tota la transparència per veure el drama espanyol, ni a Madrid són capaços de veure la transversalitat de la societat catalana, ni la diferència en els valors entre ambdues societats. Això ho pot apreciar una altra societat que, per exemple, sigui federal com l'alemanya, la canadenca, la suïssa o la belga.

Un problema és que la policia, els Mossos i la Guàrdia Civil han de tenir una visió més polièdrica i ampla de la societat per aportar més rigor a la defensa de la justícia. Però el cas català no es pot resoldre fàcilment pel nus que s'ha creat, necessitant ajuda exterior. Pel que fa als jutges, encara espero una plantada dels advocats i jutges que no comparteixen aquesta forma d'actuar. El dia que ho facin serà el dia del canvi.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2018/04/29/supremacisme/910441.html?utm_source=rss